

Наука -
школі

УДК 316.3

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ТА ОСНОВНІ НАПРЯМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ОСВІТИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

У статті визначено концептуальні основи інноваційного розвитку вітчизняної освіти в межах проблемного поля посткласичної освіти й посткласичної філософсько-освітньої парадигми. З урахуванням структури освітньої діяльності та освітнього процесу визначено основні напрями формування в Україні постсучасних освітніх практик. Особлива увага приділяється аналізу інноваційних трансформацій освіти на регіональному рівні.

Ключові слова: інновації, посткласична освіта, регіональна освіта, філософія освіти.

**Михайло
РОМАНЕНКО**

Ректор
Дніпропетровського
обласного інституту
підлядипломної
педагогічної освіти,
доктор філософських
наук, професор

Освіта на Дніпропетровщині, як і вся система освіти України, розвивається в межах загальноосвітніх тенденцій, серед яких передусім слід виділити наступні:

- трансформація освіти у сферу, що інтегрує всі інші сфери життєдіяльності, формуючи „суспільство освіти” („суспільство знання”) й опосередковує взаємозв'язки людини із соціумом упродовж усього її життя (неперервна освіта);
- становлення глобального освітнього простору, що поєднує загальноцивілізаційні цінності та цілі освітньої діяльності з регіональними й національними;
- перетворення освіти у найважливіший чинник соціального розвитку й конкурентоспромож-

ності в межах загального процесу максимізації значення „людського капіталу” в постіндустріальному суспільстві;

- поширення на освіту принципів постмодернізму та постнекласичності з формуванням постсучасних освітніх практик, „розвивальної парадигми” освітньої діяльності та загальним процесом її гуманізації [5];
- інтеграція освіти у світовий інформаційно-медійний простір, що ґрунтується на електронних засобах масової комунікації, з формуванням таких феноменів, як електронна освіта, Інтернет-освіта, медіа-освіта тощо [2];
- формування методологічних засад освітньої діяльності на основі базових концепцій постіндустріалізму (концепція сталого розвитку – освіта для сталого розвитку, концепція якості життя – пріоритетність якісної освіти, концепція коеволюційного розвитку – ноосферна освіта тощо) [8].

Основним інструментом забезпечення розвитку вітчизняної освіти в межах загальноосвітніх тенденцій є державна освітня політика. В її основі знаходяться наукові розробки фахівців, нормативні акти і рекомендації міжнародних освітніх інститутів з урахуванням ресурсів і специфіки потреб українського суспільства. Найбільш загальним документом нині є Національна доктрина розвитку освіти України, в якій визначено концептуальні підходи до розвитку вітчизняної освіти. Конкретизацією доктрини є Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, де визначаються цілі, стратегічні напрями та основні завдання, на виконання яких має бути спрямована реалізація державної політики у сфері освіти. Національна стратегія конкретизується у низці проектів і програм розвитку освіти. Серед програм, які зараз активно впроваджуються в освітню практику, слід назвати Державну цільову соціальну програму розвитку дошкільної освіти на період до 2017 року, Державну цільову соціальну програму розвитку позашкільної освіти на період до 2014 року, Державну цільову програму розвитку професійно-технічної освіти на 2011-2015 роки, Державну цільову соціальну програму підвищення якості шкільної природничо-математичної освіти на період до 2015 року, Державну цільову програму впровадження у навчально-виховний процес загальноосвітніх навчальних закладів інформаційно-комунікаційних технологій „Сто відсотків” на період до 2015 року. На основі загальнодержавних програм розробляються регіональні освітні програми, які є механізмом їхнього виконання або конкретизацією щодо певного аспекту освітньої діяльності (наприклад, на Дніпропетровщині обласна програма „Освіта для сталого розвитку”).

Указані програми відіграють роль управлінських механізмів розвитку освіти, за рахунок яких здійснюються освітні інновації різного рівня. Будучи впровадженими в освітню практику, інновації стають механізмами функціонування освітньої системи й закріплюються нормативно [1]. Серед основних нормативних актів остан-

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ та ступінь її дослідження

В умовах інформаційного суспільства освіта стає основним ресурсом як соціального, так і особистісного розвитку [3]. Економічні успіхи та процвітання нашої країни вирішальною мірою залежать від ефективності і результативності освітнього процесу на всіх рівнях і для всіх категорій населення. Відтак державна освітня політика націлена на підвищення якості і конкурентоспроможності вітчизняної освіти в умовах формування глобального соціокультурного й освітнього простору. Метою є підвищення доступності якісної, конкурентоспроможної освіти відповідно до вимог інноваційного сталого розвитку суспільства, економіки та забезпечення особистісного розвитку людини згідно з її індивідуальними здібностями, потребами на основі навчання протягом життя. Результатом має стати становлення системи освіти нового покоління, що забезпечуватиме випереджувальний загальноцивілізаційний розвиток людини, підвищення конкурентоспроможності освіти, визначеність та унормування змісту всіх підсистем освіти й ціннісну орієнтацію освітньої діяльності у межах загальноцивілізаційних пріоритетів розвитку. У такій системі освіти формуються соціально сприятливі умови для розвитку всіх громадян, створюється дієва система ресурсного забезпечення освіти й оптимальне середовище для творчої професійної діяльності педагогів. Тому важливою проблемою є визначення і теоретичне обґрунтування напрямів розвитку, які забезпечують становлення нової (посткласичної) системи освіти.

Проблеми концептуальної визначеності напрямів освітнього розвитку досліджуються такими авторами, як Весніна Л. В., Іщенко А. Ю., Слободчиков В. І., Соколова Г. Н. та ін. Загалом обґрунтована безпосередня залежність напрямів модернізації освіти від глобальних трансформаційних процесів. Однак системне обґрунтування освітніх інновацій як механізму такого модернізаційного розвитку є малодослідженим аспектом проблеми.

Мета дослідження. Обґрунтування системи інноваційного розвитку вітчизняної освіти.

нього часу слід відзначити запровадження обов'язкової дошкільної освіти для дітей старшого дошкільного віку, встановлення 11-річного терміну навчання для здобуття повної загальної середньої освіти, затвердження нових державних стандартів дошкільної та загальної середньої освіти. Прийнято кілька важливих нормативних документів, зокрема Положення про освітній округ, Положення про загальноосвітній навчальний заклад, Порядок організації інклюзивного навчання у загальноосвітніх навчальних закладах, Положення про дистанційне навчання, Концепцію літературної освіти, Концепцію розвитку інклюзивної освіти тощо.

В основі розвитку сучасної освіти знаходиться розвивальна парадигма. Оскільки в умовах швидких соціальних змін неможливо визначити, які конкретні знання потрібно давати людині для успішної соціалізації та професійної роботи, на першій план виходить формування здібностей особистості до саморозвитку, самоосвіти, самостійного формування власних смислових пріоритетів тощо. Ключовим завданням освіти у XXI столітті є розвиток здатностей, навичок, мислення, орієнтованих на майбутнє. Відповідно цілепокладання освітньої діяльності здійснюється в межах компетентнісного підходу й орієнтоване на результат у вигляді особистості, яка здатна самостійно визначатися в усіх сферах життєдіяльності, тобто є не просто освітньо (на рівні інформації), а й життєво компетентною (на рівні діяльності) людиною. Ураховуючи, що освіта відповідає потребам як суспільства, так і конкретної людини, метою вітчизняної освіти, з одного боку, є забезпечення доступності якісної, конкурентоспроможної освіти відповідно до вимог інноваційного сталого розвитку суспільства та конкретних запитів вітчизняної економіки, а з іншого – забезпечення особистісного розвитку людини на основі створення умов для розкриття її природних здатностей у вигляді ефективної неперервної системи освіти [9].

Досягнення цілей освітньої діяльності забезпечується шляхом реалізації змісту освіти, який відображає

когнітивне, ціннісне та практично-діяльнісне наповнення освітнього процесу. У першому випадку йдеться про знання, які отримують суб'єкти освітньої діяльності у межах тих чи інших рівнів освіти. У другому випадку мається на увазі ціннісні орієнтири, які формують життєві пріоритети, переконання, мотиваційну основу діяльності людини. У третьому – у центрі уваги знаходяться здатності особистості та її навички практичного застосування отриманих знань. Когнітивний аспект змісту відображається в державних стандартах, які визначають освітній процес як певну сукупність дисциплін, на основі викладання яких здійснюється освітній процес. Механізм реалізації змісту освіти є форми, методи, технології освітньої діяльності, які через упровадження змісту освіти в освітній процес забезпечують трансформацію цілей освітньої діяльності в її результати. Форми і зміст освітньої діяльності поєднуються завдяки управлінню освітнім процесом.

Конкретизацією цілей освітньої діяльності є **системні завдання освіти**, які мають комплексний характер і включають зміни у змісті, формах, технологіях та управлінському інструментарії. Вони відображають державну освітню політику в основних напрямках освітньої діяльності. Нині доцільно виділити наступні **блоки завдань освітньої політики**, що відображають напрями розвитку галузі.

Забезпечення освітньою галуззю ролі ефективного механізму інноваційного розвитку країни в контексті глобальних тенденцій розширення функцій освіти в постіндустріальному суспільстві. *Сюди входять такі напрями розвитку освіти, як:*

- набуття нею випереджувального характеру, тобто орієнтація на перспективні запити суспільства і виконання функцій моделювання та проектування соціальних реалій шляхом формування бажаних для суспільного розвитку картини світу, знань, навичок, ціннісних орієнтів підростаючого покоління;
- підвищення якісного рівня освіти й забезпечення доступності якісної освіти, що має бути спрямовано на підтримку економічного зростання

держави та розв'язання соціальних проблем суспільства, у першу чергу, за рахунок розвитку людського капіталу нашої країни;

- перехід до концепції розвитку освіти, що поєднує принципи сталого соціального та інноваційного розвитку;
- розроблення ефективного механізму фінансово-економічного забезпечення освіти, статусу та оплати праці педагогічних працівників;
- трансформація галузі на засадах інвестиційного розвитку (а не просто споживання бюджетних коштів).

Одним з основних завдань постає формування цілісної концепції виховної роботи, що має інтегрований характер і ґрунтується на інваріантних моделях змісту виховання в навчальних закладах. Нині як інтегрована ціль освітньої діяльності все більше висувається **духовність** (духовні цінності, духовне здоров'я), яка має сформувати духовний фундамент смисложиттєвих орієнтирів та моделей поведінки особистості в плюральному та повному ризиків соціумі. Серед **найперспективніших та інноваційних напрямів виховання** слід виділити:

- формування здорового способу життя та розуміння цінності здоров'я особистості і відповідного цьому завданню здоров'язбережувального і здоров'ярозвивального освітнього простору, що забезпечує збільшення рухового режиму; удосконалення фізкультурно-оздоровчої та спортивно-масової роботи; оновлення методології фізичного виховання з

УДОСКОНАЛЕННЯ СТРУКТУРИ СИСТЕМИ ОСВІТИ в умовах формування інформаційно-освітнього простору і неперервної освіти

Розбудова сучасної структури системи освіти повинна забезпечити створення оптимальних умов для функціонування і розвитку освіти та всіх її підсистем, реалізації різноманітних освітніх моделей, існування навчальних закладів різних типів і форм власності, що забезпечують громадянам надання якісних освітніх послуг. Урізноманітнення моделей організації освіти, зокрема для дітей, які проживають у сільській місцевості, передбачає створення освітніх округів, регіональних центрів дистанційного навчання, філій базових шкіл, дошкільних навчальних закладів сімейного типу.

Інноваційні зміни змісту освіти відбуваються на основі впровадження оновленого Базового компонента дошкільної освіти, нових Державних стандартів загальної середньої, професійно-технічної, вищої та післядипломної освіти на основі Національної рамки кваліфікацій та компетентісно орієнтованого підходу в освіті. Нові стандарти освіти формуються на основі сучасних світоглядних підходів, пов'язаних із концепціями сталого розвитку, розвивальної педагогіки, глобальної освіти інформаційного суспільства тощо. Водночас вони узгоджуються з потребами української економіки у фахівцях певної кваліфікації. Нові навчальні програми, що містять нові Державні стандарти для загальноосвітніх навчальних закладів, створені з урахуванням європейської практики, зокрема при створенні навчальної програми „Сходинки до інформатики” використані рекомендації ЮНЕСКО.

Конкретні зміни відбуваються за рахунок модернізації навчальних планів, програм і підручників. Зокрема відбувається процес розвантаження навчальних планів і програм за рахунок диференціації та інтеграції їхнього змісту, розширення міжпредметних зв'язків, скорочення кількості обов'язкових предметів і профілів у старшій школі. У цьому контексті на регіональному рівні постає проблема оптимального поєднання інваріантної та варіативної частини програм.

Перехід до розвивальної парадигми спричинює виділення пріоритетних позицій в освітній діяльності, пов'язаних із формуванням цінностей та смисложиттєвих орієнтацій особистості порівняно з отриманням знань. Забезпечення національного виховання, розвитку і соціалізації дітей і молоді здійснюється на основі особистісної переорієнтації, гуманізації та демократизації освіти в контексті європейських гуманістичних цінностей і вимірів. Система освіти повинна забезпечувати формування особистості, самоідентифікація якої ґрунтується на розумінні як належності до Українського народу, так і до європейської цивілізації, перспектив загальноцивілізаційного розвитку та реалій життя у глобалізованому світі. Традиційними напрямками виховання залишаються громадянське, патріотичне, моральне, трудове. У межах інтеграції до глобальних людських цінностей особлива увага акцентується на соціальній активності, відповідальності, толерантності, здатності до діалогу культур і відкритості до сприйняття нового і зміни власної картини світу.

безпосереднім валеологічним супроводом; цілісність забезпечення здоров'я особистості з пріоритетом духовного здоров'я;

- формування системи превентивної освіти як основи попередження девіантної поведінки та загроз ризиків сучасного медійно-інформаційного простору, розроблення програми превентивного виховання в її межах;
- виховання в особистості критичного мислення як основи самостійного аналізу медіа-текстів та осмисленої діяльності в медійно-інформаційному просторі.

Розвиток електронних засобів масової комунікації призвів до становлення інформаційно-освітнього (медіа-освітнього, електронного освітнього, Інтернет-освітнього) простору. Відтак системно-інституційні характеристики освіти як соціальної сфери доповнюються просторовими, відбувається становлення неформальної освіти на основі мережі Інтернету і комп'ютерних технологій, зростає соціалізуюча та освітня роль ненаукового знання, що циркулює в Інтернет-просторі, а також роль соціальних мереж як механізму освітньої та міжособистісної комунікації. Пріоритетом розвитку освіти є впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечують удосконалення навчально-виховного процесу, доступність та ефективність освіти, підготовку молодого покоління до життєдіяльності в інформаційному суспільстві. Технологічний аспект проблеми включає в себе повне забезпечення навчальних закладів комп'ютерними комплексами, мультимедійним обладнанням та доступом до Інтернету; розроблення індивідуальних модульних навчальних програм; створення інформаційної системи підтримки освітнього процесу, електронних підручників та енциклопедій; розвиток мережі електронних бібліотек. Особливе значення має формування спеціалізованих напрямів освіти: дистанційної, медіа-освіти, e-learning [10]. У цьому контексті слід підкреслити необхідність відновлення фінансування регіональних програм випуску електронних підручників і по-

сібників, наприклад, тих, що розроблені фахівцями нашого інституту.

Ще більшого значення, ніж технології, набуває зміна методології та концептуальних засад освіти, оскільки електронні медіа стають не просто інструментами освітньої діяльності, а простором буття і розвитку особистості. Величезною проблемою є розрив культури поколінь, оскільки вчителі, сформовані на писемній (гутенбергівській) культурі, не завжди розуміють особливості внутрішнього світу та освіти молоді, які сформовані на медіа-культурі. Часто перепорою стає звичайна комп'ютерна некомпетентність педагогів (за останніми даними досліджень МОН, 28% учителів навіть не можуть просто включити комп'ютер).

Серед напрямів кадрового забезпечення освітньої системи потрібно вказати на акцентування підготовки практичних психологів і соціальних педагогів та розширення практики підготовки педагогічних працівників для роботи за поєднаними спеціальностями. У цьому контексті слід більше використовувати можливості обласних інститутів післядипломної педагогічної освіти при проведенні спеціалізованих курсів перепідготовки та наданні другої педагогічної спеціальності. Сьогодні у всьому світі післядипломна освіта стає важливішою, ніж базова вища освіта, оскільки саме вона має гнучко реагувати на зміни в попиті суспільства на освітні послуги. Очевидно, виникла потреба відкриття на базі обласних інститутів регіональних академій освіти дорослих як основи формування регіональної системи перепідготовки педагогічних працівників для роботи за поєднаними спеціальностями.

Важливе значення у зростанні кадрового потенціалу регіону має розширення участі педагогів в інноваційній, науково-експериментальній діяльності. Стратегія інноваційних реформ вимагає послідовного запровадження освітніх новацій і зростання у цьому процесі професійної майстерності педагогів. На регіональному рівні необхідне створення системи мотивацій, стимулювання і заохочення інноваційної діяльності у сфері освіти,

розроблення нових концептуальних моделей удосконалення окремих підсистем освіти та зростання наукового рівня педагогів, зокрема шляхом захисту магістерських та дисертаційних робіт.

Окремим напрямом розвитку регіональної системи освіти є диверсифікація освітньої діяльності відповідно до потреб освітніх суб'єктів. На рівні загальноосвітніх закладів це здійснюється у вигляді профільної спеціалізації старшої школи. Важливого значення набуває забезпечення розвитку обдарованих дітей та проектування для них особистісно-розвивального середовища. У межах гуманоцентричної переорієнтації освітньої діяльності та нових можливостей інформаційних освітніх технологій постійної уваги заслуговує розроблення ефективних моделей інтеграції в освітню систему та суспільство дітей і молоді з особливими освітніми потребами шляхом сучасного організаційного, технологічного і науково-методичного забезпечення корекційної та інклюзивної освіти [7].

Системні зміни в управлінні освітою ґрунтуються на загальній моделі адаптації державного управління до демократичного і ринкового суспільства у межах застосування апробованих у світовій практиці методологій „нового державного менеджменту”, публічного управління, електронного урядування тощо [6]. Отже, управління освітою трансформується на засадах інноваційних стратегій, принципів сталого розвитку, створення сучасних систем освітніх проектів та їх моніторингу, розвитку моделі державно-громадського управління у сфері освіти, застосування систем державного менеджменту і маркетингу. У цьому процесі основними напрямками змін є децентралізація управління, впровадження менеджменту персоналу; подолання бюрократизації та директивності із заміною ієрархічного управління поліархічними зв'язками мережного типу, розвиток автоматизованих систем управління освітою з використанням елементів електронного урядування.

Особливе значення має впровадження систем оцінки ефективності управлінської діяльності в освітній

сфері на основі розроблення моделі проведення моніторингових досліджень для різних рівнів управління освітою і системи показників якості освіти, а також удосконалення системи зовнішнього незалежного оцінювання та моніторингу якості освіти.

У зв'язку з тим, що соціальне середовище освітньої діяльності має ринковий характер, пріоритетним завданням стає професіоналізація управлінської діяльності. Ставляться завдання комплектування органів управління освітою компетентними менеджерами освіти та формування управлінців нової генерації. У цьому контексті доцільно впровадити обов'язкове отримання управлінської освіти керівниками освітніх закладів та працівниками органів державного і муніципального управління освітою. Механізмом вирішення проблеми може стати відкриття в обласних інститутах післядипломної педагогічної освіти спеціальності „освітній маркетинг і менеджмент”.

ВИСНОВКИ

Взагалі розвиток вітчизняної освіти за окремими напрямками забезпечить становлення системи освіти нового покоління, що забезпечуватиме випереджувальний загальноцивілізаційний розвиток людини, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної освіти, визначеність та внормування змісту всіх підсистем освіти та ціннісну орієнтацію освітньої діяльності в рамках загальноцивілізаційних пріоритетів розвитку. У межах такої системи освіти формуються соціально сприятливі умови для розвитку всіх громадян, створюється дієва система ресурсного забезпечення освіти й оптимальне середовище для творчої професійної діяльності педагогів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Веснина Л. В. Влияние образовательных инноваций на институциональные изменения в образовании / Л. В. Веснина // Мир науки, культуры, образования. – 2010. – № 2. – С. 11–12.
2. Іщенко А. Ю. Сучасна медіа-освіта: впровадження в Україні та міжнародний досвід [Електронний ресурс] / А. Ю. Іщенко // Стратегічні пріоритети. – 2013. – № 4. – С. 80–84.

REFERENCES

1. Vesnina L.V. Vliyanie obrazovatelnykh innovatsiy na institutsionalny izmeneniya v obrazovanii (Influence of educational innovation for institutional changes in education), *Mir nauki, kultury, obrazovaniya*, 2010, no. 2, pp.11-12.
2. Ishchenko A.Y. Suchasna media-osvita: vprovadzheniya v Ukraini ta mizhnarodnyy dosvid (Contemporary media education: implementation in Ukraine and international experience), *Stratehichni priorityety*, 2013, no. 4, pp. 80-84.
3. Castells M. Informatsionnaya epoha: ekonomika, obschestvo i kultura (The Information Age: Economy, Society and Culture), Moscow, 2000. – 608 p.
4. Kastornova V.A. Razvitye stanovleniya ponyatiya obrazovatelnoho prostranstva, bazyruyushehosya na informatsionno-obrazovatelnoy srede (Development of becoming of definition of education space, wich based on information-education environment). *Teoriya y praktyka obschestvennoho razvityiya*, 2012. – no. 10. – pp. 107-111.
5. Kirillova N.B. Medyakultura: ot moderna k postmodernu (Medyakulture: from modern to postmodern). Moscow, 2006, 362 p.
6. Pereosmyslenye razvityiya sfery upravleniya v Novoy Evrope doklad Turynskoy hruppi. Luxembourg, 1997, 124 p.
7. Potashnyk M.M. Kachestvo obrazovaniya: problemy y tehnolohyy upravleniya (The quality of education: problems and technology of management). Moscow, 2002, 350 p.
8. Slobodchikov V.I. Podhody y problemy perehoda k otkritomu obrazovatelnomu prostranstvu (Approaches and problems of transition to Open education space). *Perehod k otkritomu obrazovatelnomu prostranstvu: stratehyy ynnovatsyonnoho upravleniya*. Tomsk, 2003, pp.3-12.
9. Sokolova G.N. Modernizatsiya kak „otvet” obschestva na „vyzov” globalnykh izmeneniy v mire (Modernization as a „response” to the society to the „challenge” of global changes in the world), *Sotsiologicheskyy almanah*, 2013, no. 4 pp. 23-38
10. Tsytsarev A.A. Setevoe informatsionnoe obschestvo: antropologicheskoe izmerenie (Network information society: an anthropological dimension), *Vestnik Priamurskogo gosudarstvennogo universiteta im. Sholom Aleichem*, 2011, no. 1-1, pp.73-85.

3. Кастельс М. Информационная эпоха: экономика, общество и культура / Пер. с англ. / Под науч. ред. О. И. Шкаратана / М. Кастельс. – М. : ГУ-ВШЭ, 2000. – 608 с.
4. Касторнова В. А. Развитие становления понятия образовательного пространства, базирующегося на информационно-образовательной среде / В. А. Касторнова // Теория и практика общественного развития. – 2012. – № 10. – С. 107–111.
5. Кириллова Н. Б. Медиакультура: от модерна к постмодерну // Н. Б. Кириллова. – 2-е изд. – М. : Академический проект, 2006. – 362 с.
6. Переосмысление развития сферы управления в новой Европе: доклад Туринской группы. – Люксембург : Европейский фонд образования, 1997. – 124 с.
7. Поташник М. М. Качество образования: проблемы и технологии управления // М. М. Поташник. – М. : Пед. о-во России, 2002. – 350 с.
8. Слободчиков В. И. Подходы и проблемы перехода к открытому образовательному пространству / В. И. Слободчиков // Переход к Открытому образовательному пространству: стратегии инновационного управления. – Томск, 2003. – С.3–12.
9. Соколова Г. Н. Модернизация как „ответ” общества на „вызов” глобальных изменений в мире / Г. Н. Соколова // Социологический альманах. – 2013. – № 4. – С. 23–38.
10. Цыцарев А. А. Сетевое информационное общество: антропологическое измерение / А. А. Цыцарев // Вестник Приамурского государственного университета им. Шолом-Алейхема. – 2011. – № 1-1. – С. 73–85.

Михаил Романенко

Концептуальные основания и основные направления инновационного развития образования в современных условиях

Определены концептуальные основания инновационного развития отечественного образования в рамках проблемного поля постклассического образования и постклассической философско-образовательной парадигмы. С учетом структуры образовательной деятельности и образовательного процесса определены основные направления формирования в Украине постсовременных образовательных практик. Особое внимание уделяется анализу инновационных трансформаций образования на региональном уровне.

Ключевые слова: инновации, постклассическое образование, региональное образование, философия образования.

Mykhaylo Romanenko

Conceptual principles and basic directions of education innovative evolution in present-day conditions

Conceptual foundations of innovative evolution of the native education in the area of problematic field of post-classic education, and post-classic philosophic and educational paradigm are revealed in the article. Taking into consideration a structure of educational activity and educational process, the main directions of forming in Ukraine post-modern educational practices are determined. A special care is attended to analysis of innovative transformations of education on a regional level.

Key words: innovations, post-classic education, regional education, philosophy of education.